

Arrestnummer C / 750 / 2022
Repertoriumnummer 2022 / 2127
Datum van uitspraak 8 juni 2022
Rolnummer 2021/CO/832
Notitienummer parket-generaal

Mededeelbaar aan de ontvanger

urbansate
rechtsperson

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

C4 kamer
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00002738594-0001-0027-01-01-1

Het OPENBAAR MINISTERIE

tegen

1601

1.
ondernemingsnummer
met maatschappelijke zetel te

beklaagde

vertegenwoordigd door mr. _____, advocaat bij de balie

1602

2. LURISCH NV
ondernemingsnummer
met maatschappelijke zetel te

beklaagde

vertegenwoordigd door mr. _____, advocaat bij de balie

1603

3. F
rijksregisternummer
geboren te _____ op
wonende te _____
van Belgische nationaliteit

beklaagde

in persoon aanwezig en bijgestaan door mr. _____ advocaat bij de balie

1. Ten laste gelegde feiten

De procureur des Konings vervolgt de beklaagden als dader of mededader in de zin van artikel 66 Sw. voor de volgende strafbare feiten:

Minstens als medeplichtige, hetzij door onderrichtingen gegeven te hebben om het misdrijf te plegen, hetzij door wapens, werktuigen of enig ander middel te hebben verschaft dit tot het misdrijf hebben gediend, wetende dat ze daartoe zouden dienen, hetzij buiten het geval van artikel 66, § 3 Sw., met zijn weten de dader of daders te hebben geholpen of bijgestaan in daden die het misdrijf hebben voorbereid, vergemakkelijkt of voltooid.

Bij inbreuk op artikel 4.2.1. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, strafbaar gesteld bij artikel 6.1.1. van diezelfde Codex (sinds 1 maart 2018 - als gevolg van de inwerkingtreding van het Decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning - strafbaar gesteld zijnde bij artikel 6.2.1 van diezelfde codex)

op de percelen gelegen te _____ gekadastraerd of geweest zijnde _____, eigendom van de _____, ondernemingsnummer _____ met zetel te _____ alsook op het perceel gelegen te _____, gekadastraerd of geweest zijnde _____, eigendom van de _____, ondernemingsnummer _____

de hierna bepaalde handelingen te hebben gesteld, dan wel voortgezet, in stand gehouden en/of toegestaan/gedoogd, te weten:

- een grond gewoonlijk te hebben gebruikt, aangelegd of ingericht voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, of van allerlei materialen, materieel of afval en/of dit te hebben toegestaan of gedoogd
- een grond gewoonlijk te hebben gebruikt, aangelegd of ingericht voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens en/of dit te hebben toegestaan of gedoogd

zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning van het college van burgemeester en schepenen (sinds 1 maart 2018: zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsvergunning, omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen of omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden), hetzij in strijd met de afgeleverde vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning

en/of deze handelingen te hebben voortgezet in strijd met het bevel tot staking, de bekrachtigingsbeslissing of, in voorkomend geval, de beschikking in kortgeding

namelijk.

Te tussen 30 juni 2015 en 7 december 2018

door

1. gewoonlijk gebruik van het perceel voor de plaatsing/opslag van tien zeecontainers en allerlei materialen (snelbouwstenen, gevelstenen, tuinstoelen, watertonnen, houten plinten, ijzerwaren, gastanken, elektrische apparaten enz.)
2. gewoonlijk gebruik van het perceel voor het parkeren van voertuigen (vracht-, koel- en bestelwagens)

Te tussen 30 juni 2015 en 7 december 2018

door

3. gewoonlijk gebruik van de percelen en voor de opslag van leeggoed (drankbakken enz.) en allerlei materialen (plinten, een aanhangwagen met materialen, een dierenhok, houten platen, betonblokken, ijzerwaren, watertonnen enz.)
4. niet conform de vergunning gebruik van de parkeerplaatsen aan de voorkant van de percelen en

Teneinde na toepassing van de strafwet, op vordering van de stedenbouwkundige inspecteur of het college van burgemeester en schepenen conform de artikelen 6.1.41 en 6.1.43 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (sedert 1 maart 2018: op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, de gemeentelijke stedenbouwkundige inspecteur of de burgemeester conform de artikelen 6.3.1 e.v. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening), de herstelmaatregelen te bevelen zoals vermeld in de herstellvordering van de gemeentelijke stedenbouwkundige inspecteur, zoals toegevoegd aan het strafdossier en waarvoor positief advies bekomen werd vanwege de Hoge Raad voor de Handhavingsuitvoering, te weten:

- de uitvoering van het herstel in de oorspronkelijke staat en de staking van het wederrechtelijke gebruik, binnen een termijn van 1 jaar, meer bepaald:
 - de opgestelde containers op perceel te verwijderen;
 - de opgeslagen materialen op perceel te verwijderen;
 - de geparkeerde/opgeslagen voertuigen op perceel te verwijderen;

- de opslag van leeggoed en materialen op de percelen en te verwijderen;
 - de parkings op de percelen en in te richten zoals voorzien in de vergunning ;
- over te gaan tot veroordeling tot een dwangsom van 125,00 euro per dag bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn;
- de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur én de gemeentelijke stedenbouwkundige inspecteur en burgemeester machtiging te verlenen om ambtshalve in de uitvoering van het opgelegde herstel te voorzien, op kosten van de overtreder, voor het geval de overtreder in gebreke blijft om de bevolen werken zelf uit te voeren.

Overgeschreven op het kantoor Rechtszekerheid 1 d.d. 23 november 2020

Ref.:

Bedrag: 230,00 euro

Fiscaal deskundige (get.)

Overgeschreven op het kantoor Rechtszekerheid 1 d.d. 1 december 2020

Ref.

Bedrag: 230,00 euro

Fiscaal deskundige (get.)

2. Bestreden beslissing

2.1.

Bij het vonnis, op tegenspraak gewezen op 1 juni 2021 door de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt, 13D kamer, werd als volgt beslist:

OP STRAFGEBIED

Eerste beklagde

Verklaart eerste beklagde . schuldig aan de tenlasteleggingen 1., 2., 3. en 4., zoals hierboven omschreven.

┌ PAGE 01-00002738594-0005-0027-01-01-4 ┐

Veroordeelt eerste beklagde voor de vermengde feiten onder de tenlasteleggingen 1., 2., 3. en 4. tot een geldboete van 10 000 euro, verhoogd met 70 opdecimen en alzo gebracht op 80.000 euro.

Gelast het uitstel van tenuitvoerlegging van de straf gedurende 3 jaar voor 2/5 van de geldboete, zijnde 4.000 euro, verhoogd met 70 opdecimen en alzo gebracht op 32.000 euro.

Verplicht eerste beklagde bij toepassing van artikel 29 Wet 01.08.1985, gewijzigd bij Wet 22.04.2003, K.B. 19.12.2003 en K.B. 31.10.2005 tot betaling van een bedrag van 25 euro, verhoogd met 70 opdecimen en alzo gebracht op 200 euro, bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, ingesteld bij artikel 28 Wet 01.08 1985.

Legt aan eerste beklagde overeenkomstig artikel 91, 2de lid en 149 K.B. 28.12.1950, houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, een vergoeding op van 50,00 euro.

Veroordeelt eerste beklagde overeenkomstig artikel 4, § 3, 1ste lid Wet 19 maart 2017 tot een bijdrage van 20,00 euro aan het begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

Tweede beklagde

Verklaart tweede beklagde schuldig aan de tenlasteleggingen 3. en 4., zoals hierboven omschreven.

Veroordeelt tweede beklagde voor de vermengde feiten onder de tenlasteleggingen 3. en 4. tot een geldboete van 10.000 euro, verhoogd met 70 opdecimen en alzo gebracht op 80.000 euro.

Gelast het uitstel van tenuitvoerlegging van de straf gedurende 3 jaar voor 2/5 van de geldboete, zijnde 4.000 euro, verhoogd met 70 opdecimen en alzo gebracht op 32.000 euro.

Verplicht tweede beklaagde bij toepassing van artikel 29 Wet 01.08.1985, gewijzigd bij Wet 22.04.2003, K.B. 19.12.2003 en K.B. 31.10.2005 tot betaling van een bedrag van 25 euro, verhoogd met 70 opdecimen en alzo gebracht op 200 euro, bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, ingesteld bij artikel 28 Wet 01.08.1985.

Legt aan tweede beklaagde overeenkomstig artikel 91, 2de lid en 149 K.B. 28.12.1950, houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, een vergoeding op van 50,00 euro.

Veroordeelt tweede beklaagde . overeenkomstig artikel 4, § 3, 1ste lid Wet 19 maart 2017 tot een bijdrage van 20,00 euro aan het begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

Derde beklaagde

Verklaart derde beklaagde schuldig aan de tenlasteleggingen 1., 2., 3. en 4., zoals hierboven omschreven.

Veroordeelt derde beklaagde voor de vermengde feiten onder de tenlasteleggingen 1., 2., 3. en 4. tot een geldboete van 1.500 euro, verhoogd met 70 opdecimen en alzo gebracht op 12.000 euro of een vervangende gevangenisstraf van 90 dagen.

Gelast het uitstel van tenuitvoerlegging van de straf gedurende 3 jaar voor 2/5 van de geldboete, zijnde 600 euro, verhoogd met 70 opdecimen en alzo gebracht op 4.800 euro.

Verplicht derde beklaagde bij toepassing van artikel 29 Wet 01.08.1985, gewijzigd bij Wet 22.04.2003, K.B. 19.12.2003 en K.B. 31.10.2005 tot betaling van een bedrag van 25 euro, verhoogd met 70 opdecimen en alzo gebracht op 200 euro, bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, ingesteld bij artikel 28 Wet 01.08.1985.

Legt aan derde beklaagde overeenkomstig artikel 91, 2de lid en 149 K.B. 28.12.1950, houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, een vergoeding op van 50,00 euro.

Veroordeelt derde beklagde overeenkomstig artikel 4, § 3, 1ste lid Wet 19 maart 2017 tot een bijdrage van 20,00 euro aan het begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

Herstelvordering

Veroordeelt eerste beklagde tweede beklagde
en derde beklagde overeenkomstig artikel 6.3.1, § 1 Vlaamse
Codex Ruimtelijke Ordening, hoofdelijk tot:

- het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en de staking van het strijdige gebruik, door:
 - o de opslag van leeggoed en materialen op de percelen en te verwijderen;
 - o de parkings op de percelen en in te richten en af te bakenen zoals voorzien in de vergunning
- binnen een termijn van één jaar na de betekening van dit vonnis;
- en zulks onder verbeurte van een DWANGSOM van 125,00 euro per dag vertraging vanaf de eerste dag na het verstrijken van voornoemde hersteltermijn van één jaar met een maximum van 200.000,00 euro.

ZEGT VOOR RECHT dat de Stad of de stedenbouwkundige inspecteur, indien het vonnis niet vrijwillig wordt uitgevoerd, overeenkomstig artikel 6.3.4. Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening zelf in de uitvoering ervan kunnen voorzien na advies van de Hoge Raad voor de Handhavingsuitvoering en dat in zulk geval eerste beklagde tweede beklagde en derde beklagde hoofdelijk worden verplicht tot terugbetaling van de kosten.

Kosten

Veroordeelt eerste beklagde tweede beklagde
en derde beklagde hoofdelijk tot de kosten van de publieke vordering, uitgezonderd de kosten van de 2de overschrijving op het kantoor rechtszekerheid Hasselt 1 op 1 december 2020, tot op heden begroot op 342,61 euro.

Laat de kosten van de 2de overschrijving op het kantoor rechtszekerheid 1 op 1 december 2020 ten bedrage van 230,00 euro ten laste van de Belgische Staat.

..

2.2.

Er werd hoger beroep ingesteld tegen voormeld vonnis van 1 juni 2021 op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt:

- op 30 juni 2021 door de beklaagden , en
tegen alle beschikkingen,
- op 30 juni 2021 door het OPENBAAR MINISTERIE ten aanzien van beklaagden
, en tegen alle
beschikkingen op strafgebied.

2.3.

Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt:

- op 30 juni 2021 door de beklaagden en
- op 30 juni 2021 door het OPENBAAR MINISTERIE ten aanzien van beklaagde
- op 30 juni 2021 door het OPENBAAR MINISTERIE ten aanzien van beklaagde
- op 30 juni 2021 door het OPENBAAR MINISTERIE ten aanzien van beklaagde

3. Rechtspleging voor het hof

De zaak werd behandeld op de openbare zitting van 11 mei 2022.

Het hof heeft hierbij gehoord:

- mevrouw de Voorzitter in haar verslag,
- het Openbaar Ministerie in zijn uiteenzetting van de zaak en in zijn vordering,
- de beklaagden en in hun middelen
van verdediging, ontwikkeld door hun raadsman, voornoemd,

- de beklaagde _____ in zijn middelen van verdediging, ontwikkeld door hemzelf en door zijn raadsman, voornoemd,

De neergelegde conclusies en stukken werden in het beraad betrokken.

4. Beoordeling van de ontvankelijkheid van de rechtsmiddelen en van de omvang van de hogere beroepen

4.1. Ontvankelijkheid van de hogere beroepen

1. De verklaringen van hoger beroep van de beklaagden en van het Openbaar Ministerie werden tijdig en regelmatig gedaan op de griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen.

2. Het verzoekschrift van de beklaagden zoals bedoeld in artikel 204 Wetboek van Strafvordering werd tijdig ingediend ter griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen en de daarin bepaalde grieven zijn nauwkeurig.

3. De verzoekschriften van het Openbaar Ministerie zoals bedoeld in artikel 204 Wetboek van Strafvordering werden tijdig ingediend ter griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen en de daarin bepaalde grief met betrekking tot de strafmaat is nauwkeurig.

4. Gelet op het bovenstaande zijn de hogere beroepen van de beklaagden en het Openbaar Ministerie regelmatig naar vorm en termijn en ontvankelijk.

4.2. Omvang van de hogere beroepen

Het hof heeft ambtshalve geen grieven van openbare orde opgeworpen zoals bedoeld in artikel 210, tweede lid Wetboek van Strafvordering

Gelet op de overwegingen onder rubriek 4.1. van dit arrest strekt de rechtsmacht van het hof zich daarom uit tot de beoordeling van de beschikkingen op strafrechtelijk gebied van het bestreden vonnis die betrekking hebben op de schuld voor de tenlasteleggingen 1, 2, 3 en 4, de eventuele straftoemeting en de herstellvordering.

5. Motivering ten gronde

5.1. Heromschrijving tenlastelegging 4

Ter terechtzitting heeft het Openbaar Ministerie verduidelijkt dat met tenlastelegging 4 het gewoonlijk gebruik van de verharding aan de voorkant van de percelen en voor het parkeren van voertuigen wordt bedoeld en niet de niet-conforme uitvoering van de vergunning op zich.

Deze feiten worden derhalve heromschreven als volgt

“... 4. gewoonlijk gebruik van de verharding aan de voorkant van de percelen en voor het parkeren van voertuigen ...”

De ten laste gelegde feiten worden door deze heromschrijving niet gewijzigd en de partijen hebben zich ter terechtzitting hierover ook kunnen verdedigen.

5.2. Op strafrechtelijk gebied

1. Na nieuw onderzoek ter terechtzitting door het hof, en door de stukken van het dossier, is de schuld van de beklaagder en aan de feiten onder tenlastelegging 2 en de schuld van de beklaagde en aan de feiten onder tenlasteleggingen 3 en 4, zoals hiervoor (her)omschreven bewezen gebleven.

Hiervoor wordt verwezen naar de oordeelkundige redengeving van de eerste rechter, welke door beklaagden in hoger beroep niet weerlegd wordt en door het hof wordt beaamd, overgenomen en aangevuld als volgt.

De feiten onder tenlastelegging 1 blijven echter niet bewezen voor de beklaagden en op grond van de hierna vermelde overweging.

2. Ten onrechte werpen de beklaagden in conclusie op dat de feiten onder tenlastelegging 4 zouden verjaard zijn omdat aan de hand van luchtfoto's zou kunnen worden aangetoond dat de verhardingen meer dan vijf jaar voor de eerste vaststellingen zouden zijn aangebracht.

Het niet volledig conform de vergunning uitvoeren van de parkeerplaatsen – feit waarover geen discussie bestaat – valt volgens hen te beschouwen als een verjaard oprichtingsmisdrijf.

Het hof merkt op dat dit laatste op zich genomen correct is. Dat er verhardingen werden uitgevoerd aan de voorkant van het bedrijf zonder de indelingen te respecteren op het vergunde plan was een overtreding van de vergunning en een oprichtingsmisdrijf dat als verjaard moet worden beschouwd. Dit is, zoals het Openbaar Ministerie ter terechtzitting verduidelijkte, ook niet het voorwerp van de vervolging. Anders dan de beklaagden in conclusie voorhouden kan er daardoor wel geen sprake zijn van een vergunde parking, enkel van een niet-vergunde verharding.

Het gewoonlijk gebruik van deze (verharde) grond voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens was daarom ook na het aanleggen van deze verhardingen en vanaf het strafbaar worden daarvan te beschouwen als een inbreuk op artikel 4.2.1, 5° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

Dit misdrijf van 'gewoonlijk gebruik' houdt meerdere handelingen van gebruik in zonder dat daartoe de nodige vergunning was verkregen. Dit misdrijf is geen aflopend misdrijf, waarbij de strafbaarheid volgt uit een eenmalige gedraging, maar een gewoontemisdrijf. Het gewoonlijk gebruik blijft bestaan zolang de grond verder wordt gebruikt voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens, namelijk omdat er dan positieve daden worden gesteld waarbij met een zekere regelmaat wordt overgegaan tot dit gebruik. Tot zolang is er ook geen sprake van het voortdurend misdrijf van instandhouding, dit is de loutere onthouding om door enige handeling aan het bestaan van de gecreeerde toestand van onrechtmatig gebruik van de grond een einde te maken.

De verjaring van de strafvordering neemt dan ook slechts een aanvang op het ogenblik dat de grond niet langer wordt gebruikt voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens (vergelijk met Cass. 8 december 2020 P.20.0683.N). Uit de gevoegde fotodossiers blijkt dat zeker op 6 december 2018 er nog voertuigen en wagens stonden geparkeerd op deze verhardingen. De feiten van het gewoontemisdrijf zijn aldus nog niet verjaard.

3. Waar het Openbaar Ministerie ter terechtzitting aangaf niet langer aan te dringen op een veroordeling voor tenlastelegging 1 omdat de containers – die inmiddels werden verwijderd – constructies waren waarvan het gewoonlijk gebruik op zich niet strafbaar was, meent het hof dat hoewel uit het strafdossier blijkt dat de containers uiteindelijk niet op verharde grond werden geplaatst, deze toch in hun concrete opstelling en samenhang als een vaste inrichting moesten worden gezien die op de grond steunden omwille van de stabiliteit en bestemd waren om ter plaatse te blijven staan of liggen. In die zin voldeden zij aan het begrip constructie (huidig artikel 4.1.1., 3° VCRO) en diende voor de oprichting daarvan een voorafgaande vergunning bekomen (hetgeen klaarblijkelijk niet is gebeurd). Het gewoonlijk gebruik van de grond waarop deze constructie werd opgericht was echter op zich niet strafbaar op grond van artikel 4.2.1, 5° VCRO.

Voor deze tenlastelegging worden de beklaagden en
vrijgesproken.

4. De beklaagden betwisten in conclusie voor het overige ten onrechte de tenlasteleggingen 3 en 4 omdat zij de achterzijde van het perceel reeds zouden hebben gebruikt sinds de uitvoering van de vergunning als opslagplaats voor leeggoed en allerhande materialen en ook de verharding vooraan als parking werd gebruikt voor 1 mei 2000, datum waarop het gewoonlijk gebruik als misdrijf werd ingevoerd in het toenmalige Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening. Volgens de beklaagden is er onder die omstandigheden sprake van wat zij een “pretoriaans vermoeden van vergunning” noemen, wat gebaseerd zou zijn op het verbod op retroactieve toepassing van de strafwet. Van dergelijk “pretoriaans vermoeden van vergunning” kan echter geen sprake zijn. Dit volgt logischerwijs uit de definitie van het “gewoonlijk gebruik” als een gewoontemisdrijf. Artikel 2 Strafwetboek verzet zich aldus niet tegen de strafbaarheid wegens het zonder voorafgaande vergunning gewoonlijk gebruiken van een grond zoals bedoeld in artikel 4.2.1, 5° VCRO (of voorheen artikel 99, §1, 5° DRO), waarbij dat gewoonlijk gebruik blijft voortduren zolang de grond verder door positieve daden met een zekere regelmaat wordt gebruikt voor de handelingen in dat artikel, ook al heeft dit gewoonlijk gebruik een aanvang genomen voor 1 mei 2000 (vergelijk Cass. 7 maart 2017 P.15.1340.N).

5. Alle beklaagden dragen een strafrechtelijke aansprakelijkheid voor de ten aanzien van hen bewezen gebleven feiten. baat de drankcentrale uit.
De feiten onder tenlasteleggingen 2, 3 en 4 kaderen rechtstreeks in deze uitbating en hebben aldus een intrinsiek verband met de verwezenlijking van haar doel of de waarnemingen van haar belangen en werden ook voor haar rekening gepleegd.

is een patrimoniumvennootschap en eigenaar van de percelen en waarop de feiten onder tenlasteleggingen 3 en 4 werden gepleegd. Deze feiten hebben aldus ook een intrinsiek verband met de verwezenlijking van haar doel of de waarnemingen van haar belangen. Er werd gekozen voor een bedrijfsvoering waarbij aan de naleving van de regels op de ruimtelijke ordening geen aandacht werd besteed. Op de rechtspersonen rust een eigen strafrechtelijke verantwoordelijkheid. is (gedelegeerd) bestuurder van beide vennootschappen en was, zoals ook blijkt uit het strafdossier, diegene die de leidende beslissingen nam. Hij handelde hierbij bewust en buiten iedere dwang, dit is wetens en willens, en is samen met de rechtspersonen strafrechtelijk aansprakelijk.

6. De feiten voorzien onder de tenlasteleggingen 3 en 4 waren voor de beklaagde en de feiten voorzien onder tenlasteleggingen 2, 3 en 4 waren voor de beklaagden en de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, zodat er per beklaagde slechts één straf dient te worden uitgesproken.

Bij de straftoemeting wordt rekening gehouden met:

- de persoon van de beklaagde en de rechtspersoonlijkheid van en
- hun blanco strafregister,
- de omstandigheden en ernst van de feiten, die getuigen van een gebrek aan respect voor de ruimtelijke ordening en een eigengereid optreden,
- de professionele context waarin de feiten werden gepleegd.

De beklaagden werpen in conclusie een aantal elementen op die volgens hen zouden moeten gelden als “verzachtende omstandigheden”. Het hof verduidelijkt vooreerst dat geen van deze elementen zullen worden aangenomen als verzachtende omstandigheden in de juridische zin (artikel 85 Strafwetboek).

Bovendien zijn volgende argumenten van de beklaagden naar het oordeel van het hof niet van die aard om milder te oordelen:

- Waar de beklaagden verwijzen naar de “jarenlange coulante houding van de stad l” wijst het hof er op dat beklaagden daarbij abstractie maken van het feit dat zij er zelf bewust hebben voor gekozen om hun activiteiten niet uit te baten volgens het duidelijke plan in de vergunning Zij kunnen zich daarom niet verschuilen achter hun “goede trouw”. Bovendien kozen zij ervoor ook nadat het gewoonlijk gebruik van hun gronden voor bepaalde doeleinden strafbaar werd om deze gewoonte aan te houden.

- De beklaagden beroepen zich op de omgevingsvergunning van 1 februari 2021 om te argumenteren dat de situatie zou geregulariseerd zijn. Het bekomen van een vergunning betekent echter nog niet dat de situatie effectief is geregulariseerd. Daarvoor moet deze eerst volledig worden uitgevoerd, wat tot op heden niet is gebeurd.
- Waar de beklaagden voorhouden dat rekening moet worden gehouden met de impact van de coronacrisis op hun financiële situatie merkt het hof op dat dit alleszins geen verzachtende omstandigheden zijn voor het plegen van de feiten die plaats hadden voor de coronacrisis. Voor zover zij hiermee vragen om rekening te houden met hun financiële situatie bij de straftoemeting merkt het hof op dat zij alleszins geen bewijs voorleggen van het feit dat hun financiële situatie precair zou moeten worden genoemd (artikel 195 Sv.). Bovendien houdt het hof dan ook rekening met het feit dat de beklaagden door het plegen van deze misdrijven een financieel voordeel zullen hebben gehaald ten aanzien van concurrenten die de regels wel strikt naleven en met het feit dat zij investeringen konden uitstellen die nodig waren om dit op te lossen.

Het hof houdt voor het overige wel degelijk rekening met het feit dat de beklaagden, zo zij de verkregen vergunning zullen uitvoeren, nog voor ernstige financiële investeringen staan en met het feit dat zij – hoewel dit geen deel meer uitmaakt van de bewezen verklaarde feiten – inspanningen hebben gedaan door de zeecontainers te verwijderen. Er wordt ook rekening gehouden met het feit dat beklaagden en voor meer feiten worden veroordeeld dan , zoals opgeworpen in conclusie. Daarbij merkt het hof wel op dat waar de beklaagden wijzen op het “familiaal karakter” van de vennootschappen zij wel de (strafrechtelijke) gevolgen moeten dragen van de eigen keuze om te werken met een afzonderlijke patrimoniumvennootschap. Beide vennootschappen, en dragen een eigen strafrechtelijke verantwoordelijkheid voor de ten aanzien van hen bewezen verklaarde feiten en worden aldus in verhouding tot deze gepleegde feiten ook afzonderlijk bestraft.

Daarom wordt de beklaagde voor de vermengde feiten 2, 3 en 4 bestraft met een geldboete van 5.000 euro te vermeerderen met de opdecimen, die voor de helft wordt opgelegd met uitstel van de tenuitvoerlegging voor een proeftermijn van 3 jaar Een deel van de geldboete moet effectief blijven om de beklaagde de ernst van de gepleegde feiten te doen inzien en om haar te raken in haar vermogen als compensatie voor het oneerlijk voordeel dat zij heeft genoten. Het deel dat wordt opgelegd met uitstel van de tenuitvoerlegging is een voldoende afschrikkende waarschuwing voor de toekomst om bij de bedrijfsvoering meer aandacht te hebben voor de ruimtelijke ordening.

Daarom wordt de beklaagde _____ voor de vermengde feiten 3 en 4 bestraft met een geldboete van 3.500 euro te vermeerderen met de opdecimen, die voor de helft wordt opgelegd met uitstel van de tenuitvoerlegging voor een proeftermijn van 3 jaar. Een deel van de geldboete moet effectief blijven om de beklaagde de ernst van de gepleegde feiten te doen inzien en om haar te raken in haar vermogen als compensatie voor het oneerlijk voordeel dat zij heeft genoten. Het deel dat wordt opgelegd met uitstel van de tenuitvoerlegging is een voldoende afschrikkende waarschuwing voor de toekomst om bij de bedrijfsvoering meer aandacht te hebben voor de ruimtelijke ordening.

Daarom wordt de beklaagde _____ voor de vermengde feiten 2, 3 en 4 bestraft met een geldboete van 1.500 euro te vermeerderen met de opdecimen of een vervangende gevangenisstraf van 90 dagen, die voor 2/3 wordt opgelegd met uitstel van de tenuitvoerlegging voor een proeftermijn van 3 jaar. Een deel van de geldboete moet effectief blijven om de beklaagde de ernst van de gepleegde feiten te doen inzien en om hem te raken in zijn vermogen als compensatie voor het oneerlijk voordeel dat hij heeft genoten. Het deel dat wordt opgelegd met uitstel van de tenuitvoerlegging is een voldoende afschrikkende waarschuwing voor de toekomst om bij de bedrijfsvoering meer aandacht te hebben voor de ruimtelijke ordening.

De omvang van de opgelegde geldboetes is aangepast aan het aandeel van de beklaagden, en de duur van de vervangende gevangenisstraf is aangepast aan de omvang van de geldboete.

Tevens wordt elke beklaagde veroordeeld tot de bijdrage aan het Slachtofferhulpfonds, de bijdrage aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand en de vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken.

5.3. Herstelvordering

1. De gemeentelijke stedenbouwkundige inspecteur van de Stad _____ heeft, na positief advies van de Hoge Raad voor de Handhavingsuitvoering op 15 februari 2019, per brief aan het Openbaar Ministerie van 4 maart 2019 een herstellvordering ingeleid tot uitvoering van het herstel in de oorspronkelijke staat en de staking van het wederrechtelijk gebruik, wat volgens hem concreet inhoudt.

- dat de opgestelde containers op perceel _____ verwijderd dienen te worden,
- dat de opgeslagen materialen op perceel _____ verwijderd dienen te worden,

5. Artikel 6.3.1 VCRO bepaalt in §1 dat naast de straf de rechtbank, ambtshalve of op vordering van een bevoegde overheid, beveelt een meerwaarde te betalen en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken. Dat gebeurt, met inachtneming van de volgende rangorde:

- 1° als het gevolg van het misdrijf kennelijk verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening, het betalen van een meerwaarde;
- 2° als dit kennelijk volstaat om de plaatselijke ordening te herstellen, de uitvoering van bouw- of aanpassingswerken;
- 3° in de andere gevallen, de uitvoering van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand of de staking van het strijdige gebruik.

6. Ter terechtzitting heeft het Openbaar Ministerie gevorderd om, in plaats van het door de gemeentelijke stedenbouwkundige inspecteur gevorderde, als herstel op te leggen dat beklaagden de vergunning die werd afgeleverd op 1 februari 2021 zouden uitvoeren binnen een te bepalen termijn onder verbeurte van een dwangsom.

Op deze vraag kan niet worden ingegaan om een aantal redenen. Vooreerst behelst deze omgevingsvergunning veel meer dan een regularisatie van de bestaande toestand, namelijk ook een uitbreiding van het bestaande bedrijfsgebouw, en zou slechts bij volledige uitvoering van deze vergunning de illegaliteit ophouden te bestaan. Bovendien kan het hof, zo het betalen van een meerwaarde niet aan de orde is, de beklaagden enkel verplichten om bouw-of aanpassingswerken uit te voeren of de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken maar niet om de verdergaande werken uit te voeren of daarvoor de nodige investeringen te doen.

Dit doet overigens geen afbreuk aan het feit dat het hierna opgelegde herstel zonder voorwerp zal zijn als de beklaagden effectief de omgevingsvergunning van 1 februari 2021 volledig en tijdig uitvoeren.

7. In dit geval is het gevolg van het misdrijf niet kennelijk verenigbaar met een goede ruimtelijke ordening zodat enkel de tweede of derde herstelmaatregel aan de orde zijn.

De voorliggende herstellenvordering is immers gemotiveerd vanuit het oogpunt van een goede ruimtelijke ordening. In dat verband kan niet alleen verwezen worden naar de overwegingen van de gemeentelijke stedenbouwkundige inspecteur zelf maar ook naar het advies van de Hoge Raad voor de Handhavingsuitvoering die onder meer overweegt:

“.. De onmiddellijke omgeving kenmerkt zich als residentieel en bestaat hoofdzakelijk uit vrijstaande eengezinswoningen. In de bebouwing op de percelen nrs. er. wordt een drankenhandel uitgebaat. Perceel nr. betreft een onbebouwd perceel. Rondom de vergunde gebouwen wordt een belangrijk deel van het terrein op gewoonlijke wijze gebruikt voor de opslag van materiaal, materieel en afval, zowel in open lucht als in tien daartoe op het perceel nr. geplaatste zeecontainers. Daarnaast wordt het perceel nr. aangewend voor het parkeren van bedrijfsvoertuigen waaronder (een) vracht-, koel- en bestelwagen(s). Gelet op de dimensies van deze activiteiten, houdt dit een ruimtegebruik in dat de draagkracht van het terrein binnen de hiervoor beschreven, onmiddellijke omgeving, overschrijdt. Deze ongebreidelde opslag tot vlakbij de perceelsgrenzen van de tuinzones van de omringende woningen zonder het voorzien van een kwalitatieve inbuffering, is niet alleen naar het ruimtegebruik onaanvaardbaar, maar is bovendien visueel-vormelijk storend ter plaatse. Het dossier, waaronder de bijgebrachte fotoreportages, wijst immers uit dat door de onoordeelkundige inrichting als opslagplaats, het terrein een slordige aanblik heeft gekregen en de toestand objectief storend is voor de omwonenden van de residentiële omgeving. ...”.

Het hof sluit zich aan bij deze overwegingen en merkt op dat, zelfs indien rekening wordt gehouden met de recentste foto's van de handhaver van de Stac die op vraag van het Openbaar Ministerie in hoger beroep werden gevoegd en waaruit blijkt dat de zeecontainers werden weggenomen deze overwegingen nog steeds opgaan voor zover er op perceel nog steeds andere materiaal, materieel en afval en wagens, voertuigen of aanhangwagens – zoals de koelcontainers die op de foto's nog zijn te zien – worden geplaatst. Het hof is het dus niet eens met de eerste rechter dat het herstel op het perceel reeds volledig zonder voorwerp is.

Deze overwegingen gaan ook nog op voor het perceel waar nog steeds allerhande materiaal, materieel en afval gebruikelijk wordt geplaatst – volgens de handhaver van de Stad in afwachting van de uitbreidingswerken – en voor zover de verhardingen vooraan nog worden gebruikt als parkeerplaats op een wijze die afwijkt van de inrichting in de vergunning

8. Voor wat betreft de opgeslagen materialen op perceel , de geparkeerde/opgeslagen voertuigen op perceel , de opslag van leeggoed en de opgeslagen materialen op de percelen en kunnen geen bouw- of aanpassingswerken worden uitgevoerd. De enige herstelmaatregel is hier het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand of de staking van het strijdige gebruik, hetgeen impliceert dat deze materialen, geparkeerde/opgeslagen voertuigen en leeggoed worden verwijderd.

Voor wat betreft de parkings op de percelen en geldt in principe hetzelfde maar is het kennelijk redelijk om deze te laten inrichten volgens de vergunning

De gemotiveerde herstellvordering van de gemeentelijke gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur, na positief advies van de Hoge Raad voor de Handhavingsuitvoering, is zowel intern als extern wettig en beoogt, binnen de weerhouden feiten, op gepaste, aangepaste doch noodzakelijke wijze het herstel van de gevolgen van de door de beklagden gepleegde misdrijven. Zij steunt op motieven van goede ruimtelijke ordening en is niet kennelijk onredelijk.

De beklagden kunnen ook niet worden gevolgd waar zij voorhouden dat de herstellvordering kennelijk onredelijk is omwille van de lange tijd dat de percelen en zouden zijn gebruikt voor de opslag van leeggoed en materialen en voor het gebruik van de verharding vooraan als parkeerplaats voor voertuigen. Voor zover zij zich ook hier beroepen op een “pretoriaans vermoeden van vergunning” verwijst het hof naar de overwegingen die hierover werden gemaakt op strafrechtelijk gebied.

Gezien de omvang en de aard van de inbreuken brengt de herstellvordering zoals gesteld en gehandhaafd voor de beklagden ook geen onredelijke last mee die het voordeel dat voor de ruimtelijke ordening zou ontstaan zou overstijgen.

Zij beroepen zich in conclusie ten onrechte op de hen verleende omgevingsvergunning van 1 februari 2021 om het tegendeel aan te tonen. Het hof herhaalt hier dat deze vergunning veel meer behelst dan een regularisatie van de bestaande toestand en slechts bij volledige uitvoering de illegaliteit zou ophouden te bestaan.

9. Op grond van huidig artikel 6.3.1, § 4 VCRO bepaalt de rechtbank een termijn voor de uitvoering van de herstelmaatregelen en kan, op vordering van de bevoegde overheid, ook een dwangsom bepalen.

De gemeentelijke stedenbouwkundige inspecteur vordert ook een dwangsom van 125 euro per dag vertraging.

De termijn voor het herstel wordt bepaald op 24 maanden vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest om hen de nodige tijd te verschaffen om zich aan de hen bij dit arrest opgelegde verplichtingen te conformeren, dan wel alsnog de bekomen omgevingsvergunning van 1 februari 2021 volledig en tijdig uit te voeren.

Bij de bepaling van deze termijn heeft het hof rekening gehouden met de omvang van de werken en de tijd die reeds verstreken is sedert de eerste vaststellingen waarvan beklaagden gebruik hadden kunnen maken om vrijwillig over te gaan tot herstel.

Het hof gaat dus niet in op de vraag van de beklaagden om de hersteltermijn te bepalen op één jaar na een eventueel verval van de vergunning van 1 februari 2021, aangezien dit onvoldoende druk zou zetten op beklaagden om een einde te stellen aan deze illegale situatie.

Het is gepast om ook een dwangsom op te leggen waarvan het bedrag dient bepaald op 125 euro per dag vertraging indien niet vrijwillig door beklaagden wordt overgegaan tot het herstel van de plaats in zijn vorige toestand, zoals boven aangegeven, en dit binnen de opgelegde hersteltermijn van 24 maanden, met dien verstande dat die dwangsom zal verbeuren vanaf de eerste dag na de hoger vermelde hersteltermijn in zoverre het huidig arrest vooraf werd betekend. Dit houdt concreet in dat er geen dwangsomtermijn wordt toegestaan.

Het opleggen van een dwangsom moet beklaagden ertoe aanzetten de herstelmaatregel uit te voeren. De verplichting tot het uitvoeren van de herstelmaatregel komt toe aan beklaagden en niet aan de bevoegde overheid. Er is dan ook geen aanleiding om deze dwangsom te beperken in de tijd, dan wel een maximumbedrag op te leggen.

10. Op grond van huidig artikel 6.3.4, §1 VCRO beveelt dit arrest dat de stedenbouwkundige inspecteur en de burgemeester ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien in de plaats en op de kosten van de veroordeelde als de plaats niet binnen de door de rechtbank gestelde termijn in de vorige staat wordt hersteld.

11. Er zijn geen dwingende redenen om, zoals de eiser tot herstel vordert, dit arrest bij voorraad uitvoerbaar te verklaren (artikel 428, tweede lid Sv.).

6. Wettelijke bepalingen

Het hof houdt rekening met volgende wettelijke bepalingen, de artikelen

- 11, 12, 14, 24, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935
- 152, 162, 185, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 202, 203, 203bis, 204, 209bis, 210, 211 en 212 van het Wetboek van Strafvordering

- 1, 2, 3, 5, 7, 7bis, 38, 40, 41bis, 50, 65 en 66 van het Strafwetboek
- 4.2.1.5°, 6.1.1., 6.1.41.§§1 en 3, 6.1.45, 6.1.46 en 6.2.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (oud)
- 5, 6 al. 1, 296 en 397 van het decreet van 25 april 2014
- 4.2.1.5°, 6.2.1., 6.3.1 §§1, 4 en 6, 6.3.4. §1 en 7.7.5. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (nieuw)
- 1 van de wet van 5 maart 1952
- 59 en 60 van de programmawet van 25 december 2016
- 1, 8 en 18bis van de wet van 29 juni 1964
- 58 van het KB van 18 december 1986
- 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985
- 4 §3, 5 en 10 van de wet van 19 maart 2017
- 6 van het KB van 26 april 2017
- 91 van het KB van 28 december 1950
- 1 en 2 van het KB van 28 augustus 2020

7. Beslissing

Het hof,

Rechtdoende op tegenspraak;

Beslist op grond van de hoger vermelde redenen, binnen de perken van de hogere beroepen zoals hiervoor bepaald, als volgt:

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk;

Op strafrechtelijk gebied

Wijzigt het bestreden vonnis als volgt:

Heromschrijft de tenlastelegging 4 als volgt:

“... 4. gewoonlijk gebruik van de verharding aan de voorkant van de percelen en voor het parkeren van voertuigen ...”

Ten aanzien van

Verklaart de beklaagde niet schuldig aan het feit onder tenlastelegging 1., spreekt haar daarvan vrij en ontslaat haar van de uit dien hoofde uitgesproken veroordeling;

Verklaart de beklaagde schuldig aan de feiten onder tenlasteleggingen 2., 3. en 4. (zoals heromschreven);

Veroordeelt de beklaagde voor de vermengde feiten onder tenlasteleggingen 2., 3. en 4. (zoals heromschreven) tot een geldboete van 5.000,00 euro, door verhoging met 70 opdecimen gebracht op 40.000,00 euro;

Gelast gedurende een proeftijd van drie jaar vanaf heden het uitstel van de tenuitvoerlegging van de helft van de opgelegde geldboete;

Veroordeelt beklaagde tot betaling van:

- een bijdrage van 25,00 euro, na verhoging met 70 opdecimen gebracht op 200,00 euro tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan occasionele redders;
- een bijdrage aan het begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand van 22,00 euro;
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken van 52,42 euro;

Ten aanzien van

Verklaart de beklaagde schuldig aan de feiten onder tenlasteleggingen 3. en 4. (zoals heromschreven);

Veroordeelt de beklaagde voor de vermengde feiten onder tenlasteleggingen 3. en 4. (zoals heromschreven) tot een geldboete van 3.500,00 euro, door verhoging met 70 opdecimen gebracht op 28.000,00 euro;

Gelast gedurende een proeftijd van drie jaar vanaf heden het uitstel van de tenuitvoerlegging van de helft van de opgelegde geldboete;

Veroordeelt beklaagde tot betaling van:

- een bijdrage van 25,00 euro, na verhoging met 70 opdecimen gebracht op 200,00 euro tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan occasionele redders;
- een bijdrage aan het begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand van 22,00 euro;
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken van 52,42 euro,

Ten aanzien van

Verklaart de beklaagde niet schuldig aan het feit onder tenlastelegging 1., spreekt hem daarvan vrij en ontslaat hem van de uit dien hoofde uitgesproken veroordeling;

Verklaart de beklaagde schuldig aan de feiten onder tenlasteleggingen 2., 3. en 4. (zoals heromschreven);

Veroordeelt de beklaagde voor de vermengde feiten onder tenlasteleggingen 2., 3 en 4. (zoals heromschreven) tot een geldboete van 1.500,00 euro, door verhoging met 70 opdecimen gebracht op 12 000,00 euro of, bij gebreke aan betaling binnen de in artikel 40 Strafwetboek bepaalde termijn, tot een vervangende gevangenisstraf van 90 dagen;

Gelast gedurende een proeftijd van drie jaar vanaf heden het uitstel van de tenuitvoerlegging van 2/3 van de opgelegde geldboete;

Veroordeelt beklaagde tot betaling van:

- een bijdrage van 25,00 euro, na verhoging met 70 opdecimen gebracht op 200,00 euro tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan occasionele redders;
- een bijdrage aan het begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand van 22,00 euro;
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken van 52,42 euro;

Met betrekking tot de herstellvordering

Wijzigt het bestreden vonnis wat de herstellvordering betreft als volgt:

Verklaart de herstellvordering, ingesteld door de gemeentelijke stedenbouwkundige inspecteur deels gegrond;

Beveelt het herstel in de oorspronkelijke staat en de staking van het strijdige gebruik.

- ten aanzien van de beklaagden _____ en
hoofdelijk, wat betreft het perceel gelegen te _____,
kadastraal gekend als _____

- ten aanzien van de beklaagden _____ en
_____, hoofdelijk, wat betreft de percelen gelegen te _____
en _____ kadastraal gekend als _____
er _____;

hetgeen de volgende werken impliceert:

- de opgeslagen materialen, materieel en/of afval op perceel _____ te verwijderen,
- de geparkeerde voertuigen, wagens of aanhangwagens op perceel _____ te verwijderen,
- het opgeslagen leeggoed en materialen, materieel en/of afval op de percelen _____ en _____ te verwijderen,
- de parkings op de percelen _____ er _____ in te richten en af te bakenen zoals voorzien in vergunning _____

binnen een termijn van 24 maanden ingaande vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest;

Beveelt op grond van huidig artikel 6.3.4, §1 VCRO dat de stedenbouwkundige inspecteur en de burgemeester ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien in de plaats en op de kosten van de veroordeelden als de plaats niet binnen de door de rechtbank gestelde termijn in de vorige staat wordt hersteld;

Veroordeelt beklaagden hoofdelijk, voor het geval dat aan de veroordeling tot herstel niet wordt voldaan, tot betaling aan de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur van een dwangsom van 125 euro per dag vertraging vanaf de eerste dag volgend op het verstrijken van de hoger vermelde hersteltermijn en in zoverre huidig arrest vooraf werd betekend;

De kosten

Laat de kosten van het hoger beroep van het Openbaar Ministerie en de kosten van de tweede overschrijving op het kantoor Rechtszekerheid _____ van 1 december 2020 ten laste van de Staat;

Veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de overige kosten van de strafvordering en de herstellvordering in beide aanleggen, deze voorgeschoten door de openbare partij in totaal begroot op 497,33 euro, al deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijnde door de thans nog weerhouden feiten.

Dit arrest is gewezen te Antwerpen door het hof van beroep, C4 kamer, samengesteld uit:

Kamervoorzitter

Raadsheer

Raadsheer

en in openbare terechtzitting van **8 juni 2022**

uitgesproken door _____, Kamervoorzitter

in aanwezigheid van het lid van het Openbaar Ministerie vermeld in het proces-verbaal van de terechtzitting

met bijstand van griffier

in de onmogelijkheid zijnde om te tekenen
(art 195bis Wetboek van Strafvordering en
art. 785 Gerechtelijk Wetboek)

